

DERBY-UL MARILOR PASIUNI

Ultimul Știința-Rapid de pe Oblemenco a fost emoție pură. Astăzi, cu antrenori noi pe bancă și ambiții redimensionate, cluburile „marilor iubiri” promit un nou spectacol frenetic, pe teren și în tribune.

SÂMBĂTĂ, 31 AUGUST 2024
ORA 21:30
SUPERLIGA, ETAPA VIII
STADIONUL „ION OBLEMENCO”

MALDONADO:

„Am muncit mult
să ajung aici și vreau
să lupt ca să rămân
la Craiova“

Nu știm dacă **DENIL MALDONADO** chiar e un tip atât de călduros și deschis sau doar a fost important pentru el că am făcut efortul să-i punem întrebări ceva mai complexe în limba spaniolă, el nefiind un vorbitor prea bun de engleză sau română. Probabil câte un pic din amândouă. Cert e că ne-a răspuns cu lux de amănunte și a părut sincer bucuros să poată împărtăși lucruri despre el și despre viața sau cariera lui cu voi, suporterii Științei. Citiți mai jos un „interviu poveste“ cu hondurianul de la Știința.

Hola, Denil, felicitări pentru forma ta recentă! Ce faci, cum te simți, cum a fost această vară pentru tine?

Salutări tuturor, vă mulțumesc pentru aprecieri. Mă simt foarte bine, a fost o vară în care consider că am fost

foarte productiv, atât în cantonament cât și la meciuri apoi. Mulțumesc lui Dumnezeu, m-am acomodat destul de repede la Craiova.

Vii dintr-o țară foarte exotică pentru români, Honduras. Ce iubești cel mai mult la țara ta natală?

Haha, e o țară destul de exotică și pentru noi, să știți! Chiar e celebră pentru diversitatea oamenilor și a lucrurilor pe care le oferă. Îmi plac clima noastră tropicală, dar mai ales gastronomia noastră, care este la fel ca toată țara: foarte diversă și foarte frumoasă, avem multe preparate tradiționale delicioase.

Am vrea să știm mai multe despre copilăria ta: în ce familie ai crescut, cum era orașul tău natal, ce alte activități în afară de fotbal făceai, singur sau cu prietenii?

Familia mea a fost una de luptători, oameni greu încercați, dar frumoși și modești. Părinții mei mi-au insuflat valori foarte importante și le sunt recunoscător pentru asta. Referitor la oraș, vin din capitala Hondurasului, Tegucigalpa, un oraș foarte mare și extravagant. Aveam mulți prieteni cu care ne strângeam „la bloc” să ne jucăm multe jocuri tradiționale ale copilăriei, dar și fotbal, bineînțeles. Am avut o copilărie frumoasă și sunt mândru că la maturitate am reușit să-mi îndeplinesc multe visuri de când eram mic.

Spuneai într-un interviu că părinții tăi te-au învățat să fii un om bun. Ce înseamnă asta pentru tine, mai exact?

Da, după cum v-am spus deja, părinții mei au fost mereu un exemplu pentru mine în absolut toate privințele. M-au susținut cu orice și datorită lor am reușit lucruri pe care nu le-aș fi reușit altfel. M-au învățat tot ce știu, în special să fiu responsabil în viață. Au fost un veritabil stâlp pentru mine,

dar la fel a fost și fotbalul, și el m-a învățat multe. Cred că cine are valori bune la fotbal, are valori bune și în viață.

Ești multiplu campion național cu Motagua, clubul din Honduras la care te-ai format. Ce te-a determinat să pleci din Honduras și ce-ți lipsește cel mai mult de acasă?

Da, am avut realizări importante cu Motagua și a fost foarte important să reușesc toate astea cu clubul care m-a crescut și pe care îl iubesc. Le sunt foarte recunoscător pentru șansa pe care mi-au oferit-o, dar cred că și ei îmi sunt mie, pentru că am scris o poveste frumoasă acolo. Am plecat ca să joc la alt nivel, bineînțeles, era visul meu să ajung să joc într-un campionat din Europa. Dar încă îmi lipsesc multe lucruri de-acasă. Cel mai mult mi-e dor de diminețile târzii, în care eu și familia mea ne beam cafeaua împreună și admiram priveliștea de pe balcon.

Știm că ești prieten cu marele Giorgio Chiellini. Ce fel de relație aveți și care sunt cele mai importante lucruri pe care le-ai învățat de la el?

Da, pot spune că Giorgio a fost mentorul meu la Los Angeles. M-a ajutat în foarte multe privințe și mă ajută încă și azi. Mai importante decât sfaturile despre fotbal pe care mi le-a dat au fost exemplele despre cum să fii om. Pentru că Giorgio este o persoană integră și absolut remarcabilă, atât pe teren cât și în afara lui. Ți-aș zice că e cel mai important lucru învățat de la el: să fii un profesionist în toate privințele.

Ți-ai făcut prieteni noi de când ești în România? Ne interesează și care e locul tău preferat din oraș și de ce.

Am găsit aici o familie, un spirit de camaraderie care a fost foarte important pentru creșterea mea și mai ales pentru adaptarea la grup. Am mai mulți colegi cu care petrec timpul liber, dar deocamdată ne e un pic mai greu din cauza barierei lingvistice. Dar ne înțelegem și în alte feluri și chiar ne simțim bine. Locul meu preferat este centrul vechi din oraș, e un loc foarte frumos și aerisit, ies mereu cu soția mea la plimbare și la o cafea, când avem ocazia.

Ai înscris deja de 3 ori în doar 22 de meciuri la Craiova. Care dintre aceste goluri e preferatul tău și de ce?

Categoric primul, pentru că a fost primul meu gol pentru Universitatea, dar și primul meu gol marcat în Europa. Consider că acel gol cu Voluntari a fost un punct de cotitură în cariera mea și chiar a fost unul cu care am câștigat meciul, pe final, deci cu atât mai prețios.

Cum te-ai simțit după meciul tur de la Maribor și ce discuții ai avut cu antrenorul și cu colegii după acea greșeală a ta care a dus la eliminarea ta și ulterior și a echipei din competiție?

A fost un moment foarte dificil. Vă dați seama că nimeni nu vrea să greșească și să-și lase echipa la greu. Am fost foarte trist, pentru că îmi doream enorm să jucăm în grupe. Dar până la urma ăsta e fotbalul, nu putem să rămânem blocați în greșeli, trebuie să mergem mai departe și să fim puternici mental. Antrenorul și colegii mi-au fost alături, eu mă învinovățeam, dar ei mi-au spus că astfel de lucruri se întâmplă și că nu-mi poartă pică. După aceste discuții am întors foaia și am continuat să-mi scriu povestea. Nu ne-a picat bine acea eliminare, dar cred că în campionat am reușit lucruri importante până acum.

Ești doar împrumutat de Craiova, dar se prea poate să fii dorit definitiv aici, la sfârșitul acestui sezon. Tu ți-ai dori să rămâi? Cum te simți în acest oraș și la acest club?

Am muncit mult să ajung aici și provocarea pentru mine este să rămân la Craiova. Mă simt foarte bine în echipă,

m-am acomodat cu colegii, iar orașul mi se pare unul foarte liniștit și plăcut. De asemenea îmi plac suporterii, sunt foarte apropiați de echipă și asta e important pentru orice fotbalist. Toate acestea mă motivează să lupt pentru un transfer definitiv.

Ce lucru te-a surprins sau chiar te-a șocat, de când ai venit în România?

M-a izbit destul de tare șocul cultural, diferențele dintre America de Sud și Europa nu sunt puține și am avut mai multe poticneli, dar nimic grav sau care să pot să spun că m-a uimit. În plus, știu că sunt abia la început, sunt convins că voi cunoaște tot mai multe lucruri despre România și Craiova și abia aștept să le descopăr pe amândouă și să mă bucur de ce au să-mi ofere.

Care este atacantul din România care ți s-a părut cel mai greu de marcat? Dar echipa cea mai bună din Superliga?

Sunt mulți atacanți buni aici, nu aș putea spune doar un nume, nu mi s-ar părea corect. Pentru că toți au calități diferite, dar, din moment ce joacă în prima ligă din România, sunt toți atacanți buni. Eu o simt meci de meci pe pielea mea. Totuși, eu zic că Universitatea Craiova este cea mai bună echipă din România, așa că trebuie mereu să fiu mai bun decât ei.

Ce ți se pare că s-a schimbat la echipă după venirea lui Gâlcă? E important pentru tine că noul antrenor este un bun vorbitor de spaniolă?

Cred că e evident și pentru cei din afară cât de multe a schimbat antrenorul, de la venirea sa. Are o experiență foarte mare la nivel înalt și cred că asta e extrem de important, pentru că ne transmite și nouă din ea. Da, pentru noi, vorbitorii de spaniolă, e foarte important că este un vorbitor excelent. Datorită acestui fapt ne adaptăm mai repede și ne reparăm rapid orice mică neînțelegere.

Cum crezi că va fi meciul cu Rapid? Fă-ne o mică avanscronică.

În meciurile în care am mai jucat cu ei mi s-au părut o echipă foarte bună, cu care jucăm de la egal la egal. Am avut mereu meciuri tensionate și pe muchie de cuțit cu ei, la fel cred că va fi și în această seară. Sunt convins că va fi un meci frumos, cu faze multe de poartă, și decis de micile detalii și cum o să le tratăm. Suntem datori publicului și nouă înșine să ne impunem însă, pentru că jucăm acasă și trebuie să controlăm meciul.

Îți mulțumim pentru tot și te rugăm să le transmiți un mesaj suporterilor care vor citi acest interviu.

În primul rând vă mulțumesc vouă pentru că, prin acest interviu, mă faceți să-mi spun povestea și s-o faceți cunoscută suporterilor. E foarte important pentru mine să simt că lumea vrea să mă cunoască și să simt că face eforturi în acest sens. Celor care mă urmăresc, fie suporteri români, fie poate sud-americieni, le transmit cele mai călduroase îmbrățișări. Iar suporterilor Științei le spun doar atât: trebuie să umpleți stadionul ca să fim campioni.

Doi absenți importanți cu Rapid, dar Mitriță va fi prezent la Națională

- Vestea pe care o aștepta toată Oltenia a venit cu doar o zi înaintea meciului cu Rapid: așa cum era de așteptat, Mircea Lucescu l-a convocat la Națională pe Alexandru Mitriță, alături de Nicușor Bancu. Ștefan Baiaram și Daniel Bană au fost convocați și ei, la acțiunile Naționalei U21,

respectiv la cele ale Naționalei U20. Celor patru li se adaugă trei nume de „leuți” convocați la Naționala U16: Ecobici, Motăntanu, Văduva.

- În ziua de după marele anunț primit de nepotul său, Dumitru Mitriță va da simbolic lovitura de începere a meciului cu Rapid, înscriindu-se astfel pe lista ambasadurilor Științei. Acesta a evoluat la patru echipe din Craiova în decursul carierei de profesionist: Universitatea, Electroputere, Extensiv și prima FCU.
- Partida din această seară va fi arbitrată de Istvan Kovacs, clujeanul care a stat la centru și la ultimul nostru succes cu Rapid, acel 2-1 entuziasmant de la finalul lunii martie. Victoria noastră a venit abia după ce arbitrul îl eliminase pe Hourii pentru al doilea galben, la început de repriză secundă.
- Antrenorul Constantin Gâlcă a părut îngrijorat pentru meciul din această seară, având în vedere momentele celor două cluburi: „Va fi un meci foarte dificil, având în vedere că au schimbat antrenorul și au adus un nume cu mare experiență în fotbalul românesc, dar și faptul că noi nu am avut un joc foarte bun cu Dinamo. Trebuie să fim mult mai constanți dacă vrem să fim considerați favoriți în astfel de derby-uri.”
- Anzor Mekvabishvili și Luis Paradela vor lipsi în această seară, după meciul extrem de dur făcut de cei de la Dinamo etapa trecută. Inclusiv Oshima a scăpat ca prin urechile acului de o accidentare horror, la partida de pe Arcul de Triumf. Dacă Anzor va lipsi până undeva la începutul lunii octombrie, se speră ca Paradela să fie recuperat după pauza pentru acțiunile echipelor naționale.

- Revine în schimb Vladimir Screciu, care, având în vedere absența lui Anzor, este foarte posibil să fie chiar titular. Screciu va fi iarăși în iarbă după o perioadă de 5 luni de absență, pe care a descris-o la conferința de presă drept cea mai grea din viața lui.
- La fel ca Șumi la Rapid, Gâlcă a anunțat că speră să primească două întăriri în zilele următoare. Și, tot ca în cazul Rapidului, este de așteptat ca unul dintre jucătorii cu care se negociază să fie un vârf de atac.
- Vladimir Screciu: „Mi-a fost foarte dor de fotbal și de băieți. Nu am deloc emoții negative, doar o foame mare de joc. Sunt foarte motivat să redevin titular la Universitatea și, sper, să revin și la echipa națională apoi.”

Șumudică, „șocul la echipă” pe care îl așteptau atâția giuleșteni

- L-au înlocuit pe Neil Lennon cu Marius Șumudică, după doar 6 meciuri oficiale ale nord-irlandezului. Șumi a obținut prima victorie la redebitul său, 2-1 etapa trecută la Iași. Cu Poli, s-au remarcat Claudiu Petrița și portarul

Benjamin Siegrist. Elvețianul care în tinerețe a fost transferat de Aston Villa nu a reușit să se impună pe prima scenă engleză. După sezoane bune în Championship și în prima ligă scoțiană, acesta a ajuns la Celtic, unde nu a reușit să se impună sezoanele trecute. A fost cedat gratis după aducerea lui Kasper Schmeichel.

- În ceea ce privește jocul echipei, în victoria de la Iași a Rapidului s-a păstrat un motiv mare de îngrijorare pentru adversarii noștri: pentru a șasea oară din șapte meciuri în acest sezon, Rapid a fost dominată clar la capitolul posesie (57-43 pentru ieșeni). Marele plus a fost, însă, numărul duelurilor directe câștigate, unul record în acest sezon, un plus important față de era Lennon. Un semn că jucătorii sunt extrem de motivați de la venirea unui mare rapidist pe bancă și că cel mai probabil vom avea parte de un meci cu scânteii, pe viață și pe moarte, foarte plăcut ochiului.
- Marius Șumudică: „Plecăm cu șansa a doua, dar sper să ne întoarcem cu punct sau puncte. La Craiova va veni lume multă, e un public cunoscător de fotbal. Dar sunt sigur că vor fi și mulți rapidiști în tribune.”
- Atât Șumudică, cât și clubul nostru, au avertizat că suporterii oaspeți vor face probabil deplasarea la Craiova în număr foarte mare, impulsionați de schimbarea de antrenor și de prima victorie în campionat. Sunt așteptați cel puțin 1000 de rapidiști în tribunele de pe Ion Oblemenco, în această seară. Sperăm că oltenii vor fi mai gălăgioși decât ei, pentru că mai mulți vom fi sigur.
- Rareș Pop: „Cred că va fi o atmosferă foarte frumoasă, fanii lor sunt dornici de fotbal. Dar am mai jucat acolo și

nu mi s-a părut cine știe ce presiune, cred că presiunea mai mare va fi pe jucătorii Craiovei.”

- Vor să se întărească cu doi jucători, în săptămâna rămasă până la închiderea perioadei de transferuri, conform declarațiilor antrenorului principal. Unul dintre aceștia va fi cu siguranță un vârf de atac de valoarea lui Rrahmani, transferat la Sparta Praga între timp. Fostul președinte al giuleștenilor, Daniel Niculae, a spus că probabil e vorba despre un atacant francez pe care Rapid îl monitorizează de 2 ani. Noul antrenor a spus că cei doi își vor găsi cel mai probabil ușor loc în primul 11.
- Rapid pare să fi ratat cele două nume pe care le-a căutat zilele acestea și probabil se vor reorienta. Ianis Hagi a anunțat că vrea să rămână în Scoția și că nu ia în calcul un împrumut la Rapid, iar transferul atacantului georgian din Bundesliga 2 Bubu Zivzivadze a picat din cauza unei neînțelegeri între Rapid și Karlsruhe la suma de transfer, anunță surse din presă.

AMINTIREA SĂPTĂMÂNII:

12 IULIE 1975:

Ciudata finală cu Rapid

Începutul anilor '70 a fost de cotitură în fotbalul românesc. Când gloria mării generații a Rapidului tocmai apunea, cea a Universității era abia la început. Și totuși, ne-au luat acea cupă, acum 49 de veri. Povestim mai jos cum s-a întâmplat.

O mare iubire cade, alta se ridică

Cu Oblemenco golgheter de 3 ori în 3 sezoane consecutive, la începutul anilor '70, și cu acel prim titlu cucerit la finalul sezonului '74, Universitatea era deja o forță a

acelei ere. Știința alinia o formulă respectată și lăudată, în care se remarcă super-fotbaliști ca Deselnicu, Strâmbeanu, Sameș, Boc, Țarălungă și alții.

De partea cealaltă, Rapidul venea din niște ani '60 excepționali. În 1967, giuleștenii obținuseră titlul de campioană, cu un Valentin Stănescu de 45 de ani pe bancă. Cu câțiva ani înainte ca în Oltenia să apară „Campioana Unei Mari Iubiri”, Rapid propunea și ea jucători de geniu: Motroc, Ozon, Coe, Neagu. Ultimul lor mare sezon din comunism avea să fie 1970-1971, când terminau vicecampioni.

A urmat o perioadă neagră pentru giuleșteni, înșeninată însă parțial cu acea cupă nesperată, când erau încă divizionară B.

O finală în care am fi meritat mai mult

În acea zi de iulie 1975, Rapid juca finala Cupei României cu Craiova din calitate de proaspăt promovată în A.

Rapid retrogradase sezonul precedent pentru a treia oară în istorie, depășiți la golaveraj de Jiul Petroșani. În același sezon 1973-1974 s-a produs și marea pasare a sceptrului: Universitatea devenea prima oară campioană, rânzând de acel 7-0 al lui Dinamo cu Argeș, după un 0-0 de mare luptă la Ploiești, care ne asigură că golaverajul nu mai contează.

Între timp, sub Grant, furioși că retrogradaseră și dornici să arate că nu sunt doar o fostă mare echipă, rapidiștii au tratat sezonul 1974-1975 foarte serios. Au câștigat seria de ligă secundă cu 6 puncte în fața Progresului și, până la finala cu noi, au eliminat în cupă nume mari, inclusiv Dinamo și Steaua. Știința avusese traseu mai ușor, cu UTA în optimi, Cluj în sferturi și Târgu Mureș în semifinale.

În primul 11 al Științei din acel meci se întrevădeau deja mugurii Maximei: jucau din primul minut Balaci (19 ani), Ștefănescu și Crișan, iar Negrilă era introdus pe parcurs.

Alb-albaștrii dominau o partidă foarte dură în care centralul Rainea îi anula inexplicabil un gol lui Oblemenco în debut, pentru un presupus fault în atac al lui Balaci. Țărălungă trecea și el pe lângă 1-0, după un atac superb finalizat cu pasă cu călcâiul al aceluiași Balaci. În prealabil, Ștefănescu îl întinsese serios pe Ioniță, cu un șut cu stângul de la 25 de metri.

După o primă parte foarte bună, Craiova o începea în forță și pe cea secundă: în minutul 54, Țărălungă pasa fin pentru golul în forță al lui Oblemenco. Totul a început însă să se ducă de râpă pentru noi atunci când Deselnicu a fost eliminat în minutul 62. Doar trei minute mai târziu erau eliminați „la pachet” și Berneanu, respectiv Neagu.

Giuleștenii au profitat de superioritate și au preluat controlul meciului. La 21 de ani, Nae Manea egala în minutul 70, la o fază la care portarul nostru putea face mai mult. Același Manea înscria pentru 2-1 în minutul 100, la o nouă greșeală a lui Purcaru.

Epilog

Cupa aceea avea totuși să fie un ultim foc de paie pentru umbrele unei mari generații a Rapidului și o scânteie care avea să aprindă o vâlvătaie la Craiova. La finalul acelor ani '70, Rapidul retrograda iar și avea parte de cea mai neagră perioadă din istoria clubului: șase sezoane consecutive în B. În aceiași ani, Universitatea câștiga două cupe legate și își pava calea pentru titlul din 1980 și eventul din 1981.

Balaci vs Baratky: o prezentare în oglindă a simbolurilor celor două cluburi

Cei mai buni doi fotbaliști din istoria Universității, respectiv a Rapidului, au surprinzător de multe în comun: ambii au nume care încep cu litera B, ambii au fost supranumiți de presă și suporterii „Minunea blondă” și ambii au „trădat” la final de carieră, când au semnat cu marea rivală Dinamo.

Originile: fiu de om bogat, fiu de om simplu

Iuliu Baratky se naște pe 14 mai 1910, la Oradea, într-o familie înstărită. Fiul unui măcelar și afacerist celebru pe plan local, a dus un veritabil război cu propria familie, care nu era de acord ca el să joace fotbal. Tatăl, mai ales, își dorea să-i urmeze pașii în negustorie și afaceri, dar Baratky povestea, într-un interviu care s-a păstrat din 1937, că atunci când era copil juca fotbal deseori pe ascuns, cu prietenii, în ciuda faptului că tatăl îi interzisese asta. Inițial, când Iuliu i-a comunicat hotărârea să joace fotbal profesionist, tatăl său i-a spus că nu vrea să mai audă de el. Conflictul extrem dintre cei doi a luat sfârșit abia când Baratky cel mic ajungea celebru și un fotbalist foarte lăudat în presa interbelică, fie ea română sau maghiară, spre mândria bruscă a tatălui.

De partea cealaltă, Ilie Balaci se naște pe 8 septembrie 1956, la Bistreț, deși era declarat abia 5 zile mai târziu la Sfatul Popular, urmare a unei aventuri bahice deja celebre a bunicului său. Deși s-a născut la țară, Ilie Balaci nu avea neapărat o familie săracă, față de alți colegi de generație, dar oricum incomparabil mai lipsită de stare precum „afaceriștii” Baratky din Oradea interbelică. Grație eforturilor părinților săi, Balaci a locuit în Craiova de la 2 luni. Mai târziu, tatăl său hotăra să vândă tot ce avea în Bistreț și să se mute în Craiova. Au locuit într-o casă, apoi la apartament, „dintr-un cartier socotit mai amărăștean la timpul ăla, Craiovița Nouă”, cum povestea hâtru chiar Iliuță, într-un interviu. „M-a ajutat să stau în Craiovița, pentru că făceam mereu cei 8 kilometri până la stadion alergând, cred că a contat mult în pregătirea mea fizică ulterioară.”, adăuga el.

Începuturile în fotbal: Baratky la Stăruința Oradea, Balaci cu celebra stăruință oltenească

Iuliu Baratky începea fotbalul la o vârstă relativ târzie, circa 12 ani, la clubul Stăruința Oradea. La 13 ani, însă, era deja socotit o vedetă locală, grație tehnicii uimitoare, pe care mulți n-o văzuseră nici la fotbaliști seniori. S-a transferat la o echipă mai mare din oraș, C.A. Oradea, apoi a jucat 3 sezoane în campionatul maghiar, la Hungaria (victoria MTK Budapesta), după care revenea în Oradea, la Crișana. De altfel, Baratky avea dublă cetățenie și a jucat mai multe meciuri pentru naționala Ungariei, înainte să decidă să reprezinte exclusiv pe cea a României. În fine, la 26 de ani, în vârful forme sale sportive, ajungea la Rapid. Era anul 1936. Charisma și talentul lui au contat enorm în crearea mitului unui club care la acea vreme era înființat de doar câțiva ani, deoarece stilul de joc spectaculos al lui Baratky a atras extrem de mulți suporterii.

De partea cealaltă, Ilie Balaci a fost dintotdeauna un exemplu de „stăruință” personală, de determinare și perseverență. Acesta povestea, într-un interviu, cum nu a chiulit nici măcar la o oră, fie ea de școală sau de antrenament. Într-atât de talentat era încât Craiova l-a legitimat la doar 8 ani. Și într-atât era de serios era încât toată copilăria a reușit să se împartă astfel încât să nu rateze nici antrenamentele, nici orele de curs. Dacă prietenii și colegii lui de generație mai făceau și năzbâtii, Ilie a tratat mereu și fotbalul, și cartea, cu o religiozitate care aveau să se vadă mai târziu și în stilul de joc, și în talentul său de povestitor.

Viața extra-fotbal: Baratky cel iubitor de femei, Balaci cel iubitor de oameni. Amândoi erau și chinuiți de vicii importante

Deși avea doar opt clase, originile „burgheze” ale lui Baratky se simțeau, când venea vorba de pasiunile sale. Acesta era nelipsit de la teatrele bucureștene și în general din high life-ul capitalei, considerat un crai vestit în acea vreme. Deși s-a căsătorit de tânăr și nu a recunoscut niciodată nimic oficial, despre aventurile extraconjugale ale lui Baratky se scria mult, în presa interbelică. Una dintre ele ar fi fost cu cunoscuta actriță Mia Apostolescu, care, din dragoste pentru Iuliu, devenise nelipsită de la meciurile Rapidului din anii '30.

De partea cealaltă, Ilie Balaci a fost dintotdeauna un om care adora socializarea cu prietenii și colegii. Deși bea puțin spre deloc, Iliuță era nelipsit de la șprițurile cu colegii, de la meciurile de rummy, de la partidele de pescuit sau orice implica socializarea și statul la povești. A spus mereu că nu are alte pasiuni în afară de fotbal, dar probabil nu a luat în calcul această dragoste de oameni și de conexiune cu ei, care l-a caracterizat toată viața.

Din păcate, atât Baratky cât și Iliuță al nostru au fost doi fotbaliști adorați și răsfățați care au avut și vicii care le-au scurtat viețile. Balaci, pe cel al fumatului (a fumat câte două pachete pe zi de la 18 ani, inclusiv când juca), iar Baratky pe cel al alcoolului, care i-a adus sfârșitul la doar 51 de ani.

Gloria și performanțele

Pe lângă că a uluit Bucureștiul interbelic și a adus faimă și mulți suporterii noi Rapidului, grație stilului său de joc

special, Baratky a fost și cel care a dus clubul din Grant pe culmile gloriei competiționale. Șase dintre cele șapte Cupe ale României obținute de giuleșteni între războaie au fost cu Baratky pe teren. Acesta e al doilea cel mai bun marcator din istoria Rapidului (130 de goluri), după Puiu Ionescu.

În ceea ce-l privește pe „Prințul” Olteniei, cele 11 sezoane și jumătate petrecute la Universitatea sunt deja celebre. Între 1973 și 1985, Balaci și-a condus echipa către trei titluri de campioană, patru cupe și o semifinală de Cupa UEFA. La Națională, Ilie a jucat 65 de meciuri și a marcat de 8 ori. Cea mai bună perioadă a lui Ilie în galben a fost în preliminariile pentru Euro 1984, când a devenit și căpitanul primei reprezentative și și-a condus echipa către o calificare istorică. Pasa lui de gol pentru Boloni din victoria 1-0 cu Italia rămâne, probabil, cea mai frumoasă amintire cu el în galben. Din păcate, Balaci nu a avut norocul să-și reprezinte țara la turneul final din Franța, exact la finalul aceluși sezon intervenind accidentarea cumplită care i-a încheiat și cariera, după un fault criminal al mult-hulitului Arezanov.

Finaluri triste de carieră

Supranumiți amândoi „Minunea Blondă” (Baratky fusese poreclit astfel de scriitorul Ionel Teodoreanu, Balaci foarte probabil cu trimitere chiar la Baratky), atât Ilie Balaci cât și Iuliu Baratky și-au încheiat practic carierele „la vârf” mult prea timpuriu. Dacă Balaci nu mai juca decât sporadic și fără strălucirea de la Știința, după accidentarea din 1984, Baratky a fost „tras pe bară” de propria viață extra-sportivă. Ilie Balaci părăsea Craiova și fotbalul de înaltă performanță la 28 de ani, în timp ce Baratky începea să fie mai mult

rezervă la 31, deși rămânea în cadrul clubului Rapid ca antrenor-jucător.

Atât Balaci, cât și Baratky, aveau să treacă, după plecarea de la cluburile unde au fost adorați, pe la marea rivală a Craiovei, respectiv a Rapidului, Dinamo. Dacă Balaci a jucat acolo timp de două sezoane (32 de meciuri, 1 gol), Baratky a fost adus de dinamoviști ca antrenor, mai degrabă în baza unei lovituri de imagine, deoarece Rapidul era mult mai faimoasă la acea vreme. Dar lovitura a funcționat și pe plan profesional, nu doar la PR: cu Baratky la timonă, Dinamo a câștigat primul ei trofeu important, Cupa României din 1959.